

PIELŪDZIET RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 14:6, 7; Mat. 24:14; Gal. 3:22; Lūk. 23:32–43; 1. Moz. 22:12; Atkl. 14:8–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm.” (Atkl. 14:6)

Kā septītās dienas adventisti mēs ticam Bībeles konceptam par “mūsu laiku patiesību” (2. Pēt. 1:12, NKJV). Tā pamatā ir ideja, ka Dievs dod cilvēcei patiesību tajā laikā, kad tā ir vajadzīga, katrā laikmetā dodot arvien vairāk un vairāk gaismas. Pirmais evaņģēlija apsolījums 1. Moz. 3:15 atklāja kritušajam pārim, ka cerība nāks caur sievas sēklu. Apsolījums Ābrahāmam, ka viņš noteikti “kļūs par lielu un stipru tautu, un viņā tiks svētītas visas zemes tautas” (1. Moz. 18:18), ir pilnīgāka evaņģēlija apsolījuma atklāsmē. Jēzus nākšana, kas pasludināja, ka “Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem” (Marka 10:45), ir, protams, lielāka evaņģēlija patiesības atklāsmē.

Mēs ticam mūsdienās, ka Atkl. 14:6–12 triju eņģeļu vēsts ir “tagadējā patiesība” tiem, kas dzīvo pēdējās dienās pirms Kristus nākšanas un visu mūsu kā kristiešu cerību piepildīšanās.

Šajā nedēļā mēs pievērsīsimies īpaši pirmā eņģeļa vēstij, jo tā satur patiesības, kas ir svarīgas tiem, kas cenšas palikt uzticīgi gala laika briesmu vidū.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs dienas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. maijā!

Evaņģēlija universālums

Izlasi Atkl. 14:6, Mat. 24:14, 28:19. Kāda līdzīga tēma ir atrodama šajos pantos? Kā šie panti kopā palīdz mums saprast, cik svarīga mūsu draudzei ir misija un liecināšana? _____

Vienā ziņā varētu teikt, ka pirmā eņģeļa vēsts ir lielais uzdevums (Mat. 28:19), kas tagad ir dots pēdējo dienu kontekstā. Tā patiešām ir “mūsu laika patiesība”.

Ievērojiet, ka visi trīs panti uzsver visas pasaules – “visu tautu, cilšu, ļaužu un valodu” – aizsniegšanu. Citiem vārdiem sakot, šī vēsts ir universāla savos apmēros. Ikvienam cilvēkam tā ir jādzird.

Izlasi Gal. 3:22. Ko šis pants pasaka tādu, kas palīdz mums saprast, kāpēc visai pasaulei ir jādzird evaņģēlijs? _____

Grēka universālums izskaidro mūsu misijas un aicinājuma universālumu. „Katra tauta, cilts, valoda un tautība” ir rīkojusies nepareizi, ir pārkāpusi Dieva likumu un atrodas „grēka verdzībā”. Ādama krišana Ēdenē ir ietekmējusi ikvienu; nav tādas tautas, cilts vai cilvēka, kas būtu imūns. Mēs visi piedzīvojam tiešas grēka sekas, un, ja nebūtu nodrošinātas zāles, mēs visi piedzīvotu galējas sekas: mūžīgu nāvi.

Šādas zāles, protams, ir nodrošinātas: Jēzus dzīve, nāve, augšāmcelšanās un kalpošana Debesu svētnīcā, kas ir vienīgais risinājums grēka problēmai. Ikvienam ir jāzina lielā cerība, ko Dievs cilvēcei piedāvā Jēzū Kristū.

Tāpēc septītās dienas adventisti ir izgājuši pa visu pasauli, cenšoties aiznest Jēzus vēsti tiem, kas to vēl nav dzirdējuši.

Kāpēc evaņģēlija vēsts nešana citiem tik pozitīvi ietekmē tos, kas to dara? Tas ir, kāpēc citu aizsniegšana ir vislabākais veids, kā sagatavoties Jēzus nākšanai? _____

Zaglis pie krusta un „mūžīgais evaņģēlijs“

Atkl. 14:6 vēsts, kas jāpasludina pasaulei, ir “mūžīgais evaņģēlijs”. Tā ir cerības vēsts cilvēkiem pasaulē, kas pati par sevi nepiedāvā nekādu cerību.

Izlasi Lūk. 23:32–43. Kā šis stāsts atklāj lielo “mūžīgā evaņģēlija” cerību visiem grēciniekiem?

Rakstot par zagli, E. Vaita saka, ka, lai gan nebūdamas nocietinājies noziedznieks, viņš “centās apslāpēt pārliecību” par Jēzu, tādējādi bija “grimis dziļāk un dziļāk grēkā, kamēr viņš tika arestēts, tiesāts kā noziedznieks un nolemts nāvei pie krusta” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 749. lpp.).

Tomēr kas notika ar viņu? Karājoties pie krusta, zaglim bija iespēja redzēt, kas ir Jēzus, tāpēc viņš izsaucās: “Jēzu, atceries mani, kad nāksi savā valstībā!” (Lūk. 23:42)

Kā Jēzus atbildēja? Vai Viņš teica: Nu, draugs, es jau gribētu tev palīdzēt, bet tev nevaļadzēja apslāpēt savu pārliecību, grimstot arvien dziļāk grēkā. Un vai Jēzus citēja kādu no savām iepriekšējām runām: “Jo es jums saku: ja jūsu taisnība nav pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs neieiesiet Debesu valstībā” (Mat. 5:20)? Vai Jēzus kaut kādā veidā pieminēja zagļa pagātnes kļūdas?

Nē. Patiešām, Jēzus pievērsās šim noziedzniekam, šim zaglim ar kļūdaino raksturu, kam nebija nekā, ko piedāvāt, un kas iepriekš bija viņu nolādējis (Mat. 27:44). Redzot viņā jaunu cilvēku, Jēzus teica: Es tev saku tieši tagad, Es dodu tev pārliecību tieši tagad, ka tavš grēks, tavi noziegumi, tavas vainas ir piedotas un tāpēc tu būsi ar Mani paradīzē (Lūk. 23:43).

Šeit ir mūžīgais evaņģēlijs, pirmās eņģeļa vēsts pamats. Bez šīs patiesības nekam citam, ko mēs mācām par likumu, sabatu vai mirušo stāvokli, nav nekādas jēgas. Kas labs ir šajās mācībās, ja to centrā nav “mūžīgā evaņģēlija”?

Kādu cerību jūs varat sev gūt no šī stāsta? _____

Bīties Dievu un dod Viņam godu

Pasludinājusi “mūžīgo evaņģēliju” visai pasaulei, pirmā eņģeļa vēsts tālāk paplašina šo vēsti. Pasludinot “mūžīgo evaņģēliju”, mums ir jāiekļauj patiesības, kas ir daļa no šīs evaņģēlija vēsts mūsu laikam. Citiem vārdiem, “mūsu laika patiesība” pēdējās dienās ietver arī Atkl. 14:7.

Izlasi Atkl. 14:7. Ko nozīmē bīties Dievu un dot Viņam godu? Kā mums tas ir jādara? Kā šīs domas iederas evaņģēlijā? _____

Dieva bijāšana un Viņa pagodināšana nav divi nesaistīti koncepti. Ja mēs patiešām bīstamies Dievu Bībeles gaismā, mēs dosim godu Viņam. Vienam vajadzētu vadīt pie otra.

Izlasi šos pantus. Kā tie palīdz mums saprast, ko nozīmē “bīties Dievu” un kā tas saistīts ar goda došanu Viņam? 1. Moz. 22:12, 2. Moz. 20:20, Īj. 1:9, Sak. 12:13, Mat. 5:16. _____

Augstāk minētajos pantos doma par Dieva bijāšanu ir saistīta ar paklausību Viņam – darot to, kas ir pareizs, mēs pagodinām Viņu. Lai gan bieži ir teikts, ka bīties Dievu nozīmē parādīt Viņam cieņu un godbijību, ir jāiet dziļāk par to. Mums ir teikts bīties Dievu. Mēs esam krituši. Mēs esam grēcinieki. Mēs esam būtnes, kas ir pelnījušas nāvi. Kurš gan reizēm nav piedzīvojis pārsteidzošas atklāsmes par savas rīcības ļaunumu un ko viņš tamdēļ būtu pelnījis no taisnīgā Dieva rokas? Tā ir Dieva bijība. Un tā ir bijība, kas mūs vispirms velk pie krusta pēc piedošanas un tad liek saukt pēc Dieva spēka attīrīt mūs no ļaunuma, kas bez krusta būtu izsacis mūsu dvēseļu bojāeju (sk. Mat. 10:28).

Kāda ir tava personīgā pieredze ar Dieva bijāšanu? Kā liela daļa šīs bijības varētu nākt mums par labu garīgi, palīdzēt mums nopietnāk raudzīties uz savu ticību un ko Dievs no mums prasa?

Viņa tiesas stunda ir klāt

Pirmā eņģeļa vēsti doma par Dieva bijāšanu un Viņa pagodināšanu ir saistīta ar tiesu (Atkl. 14:7). Ja Bībelē vispār ir nepārprotama skaidrība par kādu mācību, tad tā noteikti ir tā, ka Dievs ir taisnības un tiesas Dievs. Kādu dienu patiešām iestāsies tiesa un taisnība, kā tik ļoti trūkst šajā pasaulē.

Nav brīnums, ka cilvēkiem ir jābīstas Dievs.

Tāpēc “mūžīgais evaņģēlijs” ietver arī tiesas realitāti. Kāda ir saikne starp šiem diviem elementiem? Ja evaņģēlijs nozīmē “labo vēsti”, tas nozīmē, ka mēs, kaut arī visi esam grēcinieki un esam pārkāpuši Dieva likumu, kad pienāks tiesas diena, līdzīgi zaglim pie krusta nebūs jāpiedzīvo sods, ko esam pelnījuši par saviem grēkiem un likuma pārkāpšanu.

Izlasi tālākos pantus un tad jautā sev: Cik labi man klātos, ja būtu jābilstās pašam uz saviem nopelniem? Mat. 12:36, Māc. 12:14, Rom. 2:6, 1. Kor. 4:5. _____

Dievs, kurš zina, cik mums ir matu uz galvas, tiesās pasauli. Bet tieši tāpēc “mūžīgais evaņģēlijs” ir tik laba vēsts. Tiesa nāk, bet uzticīgajiem Jēzus sekotājiem nav “nekādas pazudināšanas” – tiem, kas ir mazgāti, darīti svēti un taisnoti Kunga Jēzus vārdā (sk. 1. Kor. 6:11), jo Jēzus Kristus ir viņu taisnība, un Viņa taisnība ir tā, kas viņus aizstāv tiesā.

“Cilvēks pats nespēj stāties pretī šīm apsūdzībām. Dieva priekšā tas stāv grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savus noziegumus. Bet Jēzus, mūsu Aizstāvis, efektīvi aizlūdz par visiem, kas grēku nožēlā un ticībā nodevuši savas dvēseles Viņa apsardzībai. Viņš tos aizstāv un ar Golgātas varenajiem pierādījumiem uzvar apsūdzētāju. Viņa pilnīgā paklausība Dieva baušļiem, pat līdz krusta nāvei, ir Viņam devusi visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva prasa žēlastību un izlīgšanu vainīgajam cilvēkam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj. 471. lpp.)

Ko tiesas realitāte māca mums par mūsu galējo vajadzību pēc piedošanas? Kā mēs varam mācīties sniegt citiem, kas mums ir izdarījuši pāri, tādu žēlastību un piedošanu, kādu Dievs piedāvā caur Jēzu? _____

Pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi

Izlasi vēlreiz Atkl. 14:6, 7. Kādi specifiski elementi ir atrodami pirmajā eņģeļa vēstī un kā tie cits ar citu ir saistīti? _____

Kopā ar evaņģēliju, aicinājumu liecināt pasaulei un aicinājumu būt Dievu un dot Viņam godu nāk aicinājums pielūgt Dievu kā Radītāju. Un nav brīnums. Kāda gan nozīme visiem citiem “mūsu laiku patiesības” aspektiem – mūžīgajam evaņģēlijam, aicinājumam liecināt, tiesai – ja tie ir šķirti no Dieva kā mūsu Radītāja? Šis un visas citas patiesības balstās uz patiesību par Kungu kā To, kas ir radījis visas lietas. Pielūdzot Kungu kā Radītāju, mēs nonākam atpakaļ pie iesākuma. Mēs nonākam atpakaļ pie pamatiem, ko nozīmē būt cilvēkam, ko nozīmē būt atšķirīgam no visiem citiem zemes radījumiem, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla. Pielūdzot Kungu kā Radītāju, mēs atzīstam savu atkarību no Viņa, ja runa ir par eksistenci un mūsu nākotnes cerību. Lūk, kāpēc septītās dienas sabata ievērošana ir tik svarīga. Tā ir īpaša atzišana, ka Dievs vienīgais ir mūsu Radītājs, un mēs pielūdzam tikai Viņu. Tas ir, kopā ar evaņģēliju, kopā ar tiesu, šeit ir īpaši izvirzīts aicinājums pielūgt Kungu kā Radītāju.

Izlasi Atkl. 14:8–11. Ko šie panti pasaka tādū, kas varētu palīdzēt mums saprast, cik svarīgi ir pielūgt Kungu kā Radītāju? _____

Risinosies pēdējiem notikumiem, spiediens pielūgt zvēru un viņa tēlu, nevis Radītāju, nāks pār visu pasauli. Ja mēs pārdomājam baidīgo brīdinājumu par to likteni, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, mēs varam labāk saprast uzsvaru uz Dieva kā Radītāja pielūgsmi, kas ir vienīgais cilvēku pielūgsmes cienīgs. Pēdējā krīzē šī patiesība kļūs svarīgāka nekā jebkad agrāk.

Atvēli laiku, lai pārdomātu neticamos radītās pasaules brīnumus. Ko tie var mācīt un ko tie māca par To, kas ir radījis visu, un kāpēc Viņš vienīgais ir mūsu pielūgsmes cienīgs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībeles pētnieki jau sen ir saskatījuši saistību starp Atkl. 14:7 (“pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”) un ceturto bausli 2. Moz. 20:11, kur sabats atgādina faktu, ka “sešās dienās Kungs radīja debesis un zemi, jūru un visu, kas tajā, bet septītajā dienā atpūtās”. Lai arī cik līdzīga ir valoda, atšķirība ir tāda, ka Atklāsmes grāmatas pants norāda uz Kungu kā Vienīgo, kurš ir radījis “ūdens avotus”.

Autors Džons Boldvins apgalvo: “Pieņemot, ka Dievam ir kāds nodoms ar frāzi “ūdens avoti”, kāpēc Jēzus liek vēstnesim lauzt paralēli 2. Moz. 20:11 uzskaitījumā? Kāpēc eņģelis piemin “ūdens avotus”, nevis kaut ko citu no radītā, piemēram, kokus, putnus, zivis vai kalnus? Varbūt norāde uz “ūdens avotiem” dievišķajā paziņojumā par unikāla laika – dievišķās tiesas – iestāšanos cenšas pievērst lasītāja uzmanību iepriekšējam dievišķās tiesas periodam. [...] Varbūt Dieva nolūks ir, lai iespējamais netiešais norādījums uz plūdiem ar vārdiem “ūdens avoti” uzsvērtu patiesību, ka Viņš patiešām ir tiesas Dievs, kā arī mūžīgi uzticams un žēlsirdīgs Dievs (abiem ir pierādījums 1. Mozus grāmatas stāstījumā). Ja tā, personīgā un garīgā mācība, ko ietver plūdu saistība ar frāzi “ūdens avoti”, varētu būt ar mērķi, lai iedrošinātu lasītājus nopietni uztvert nozīmīgo jaunā gala laika iestāšanos, ko pasludina Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas pirmais eņģelis.” (John Baldwin, ed., „Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement” (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), 27. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jes. 53:6 teikts: “Mēs visi esam noklīdušas avis, katrs iet savu ceļu, bet viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu.” Vārds ebreju valodā, kas tulkots kā “mēs visi”, ir “cullanu”. Tajā pašā pantā Jesaja saka, ka Kungs ir uzlicis Jēzum “mūsu visu vainu”. Vārds “mūsu visu” šeit arī ir “cullanu”. Kā tas parāda mums, ka, lai ar cik liela ir grēka problēma, tai ir nodrošināts pietiekams risinājums?

2. Ko mēs vēl varam mācīties no stāsta par noziedznieku pie krusta? Iedomājies, ka zaglis saņemtu piedošanu, tiktu atbrīvots no krusta un dzīvotu. Kā jūs domājat, cik atšķirīga būtu viņa dzīve? Ko šī atbilde mums stāsta par Kristus spēku izmainīt mūsu katra dzīvi?